

թ սիրուց անքում՝

Հովի դեմ նազող այս բարդին...

ԳԻՇԵՐ

Լուսինն է աչքով անում,

Խոր ձորում գետը վշշում է...

Հուշերս հոգիս հանում,

Գլխումս անդուկ խշշում են...

Արյունս գինու պես թունդ

Սրտիս մեջ եռում, թշշում է.

Հին սերս՝ թաղված խորունկ,

Օձի պես ելել, ֆշշում է...

ՈՍԿԵ ԶԿՆԻԿ

Շուրթերով

իր

Համբուրում հեռվում,

ԵՎ

Կրքերից եռում:

Ծովից

թաց

հիմա

բեզ

ծովն

թռած

վավաշոտ

հովն

Ե

Ե

Ոիսկ դու, քեզ հաւաճնած ծովի գգվանքին,

Լողում ես խաղաղ,

Չես

Խայտանք է ու խաղ...

Նկատում՝

ԵԼ

քո

կապույտ

ճամփին

ու

Խինդ

քո սիրտը շողուն.

Ապշում

քո կողքին լողում...

ես.

հրճվանքով

ափեափ

լիքն

հրա՛շք...

ոսկե

Ճկնիկն

Ե

Ե

հոգիդ

Ե

հուզում

Զեռքդ պարզում ես, բռնել ես ուզում
Նա խուս է տալիս,
Ծողշողում
Եվ մոտ է գալիս...

հեռվից,

Նորից ես փորձում բռնել հրաշքն այդ՝
Նորից փախչում է...
Չընադ երա՞զ է, թե՞ երգ է անհայտ,
Ասես, հալչում է...

Չես ուզում բախտդ դու ոչ մի գնով

Բաց թողնել ձեռքից.

Ուկե ձկնիկն է խայտում հոգեթով,

քեզ կանչում հեռվից...

Թե բռնես նրան, դու առանց խոսքի

իմացի՞ր, իմ լա՞վ,

Ուկե ձկնիկն այդ իմ բա՛խտն էր ոսկի,

Որ ջուրը ընկավ...

ԿԱՐՈՏԻՍ ՀԱՎՔԸ

Կարոտիս հավքը չի՝ հասել քեզ.

Մեկնումիդ օրն իսկ ճամփա ելավ...

Աչքերիս քսեց թևերն իր թավ

Ռու թևեց փութով՝ իմ սրտի պես...

Թե դեռ չի հասել, թե դեռ չկա՝

Դու մի՛ մորմոքիր ամպակուտակ,

Վառ պահիր սրտիդ արփին սուտակ.

Մե՛կ է, ուր որ Ե՝ նա քե՛զ կգա...

Գիտեմ չի շեղվի ճամփին իր ձիգ,

Չի իջնի ոչ մի սիրո ոստի,

Չի խաբվի երբեք կուտին ոսկի,

Շողոմ խոսքերին՝ սուտ ու հրծիգ...

Կարոտիս հավքը ճերմա՛կ-ճերմա՛կ

Շիտակ կթակ միմիայն քեզ.

Ե՛լ քո պատյանից պաղ ու անտես,

Մի՛ թող դու հոգուրդ դուռն այդպես փակ...

Շուտով կհասնի լուս հավքն իմ հեզ.

Դու սրտիդ ա՛փը պարզիր նրան,

Որ նա կարոտով իջնի վրան

Եվ ծալի թևերն իր հոգնաբեկ...

ՔԱՄԻՆ ԹԵՎԱՎՈՐ

Հեռվից է եկել քամին թևավոր.

Իր հետ կարոտիդ լեռներն է բերել,

Տնքում է հոգնած ու հառաչում խոր.

Միրո շշունչիդ բեռներն է բերել:

Ճամփի փոշուց իր փեշն է թափ տալիս.

Այրող հուշերիդ վառ խունկն է բերել,

Ամպե աչքերով անձրև է լալիս.

Տառապած սրտիդ արցունքն է բերել...

Ի՞՞Զ

ՈՄԹՆՉԱԴԻ թեմը քննուշ

Ճոյեր հոգիս թեթև-թեթև,

Սիրտն իմ մի պահ քներ մո՛ւշ-մո՛ւշ՝

Որպես մանկիկ հոգնած ու խև...

Չտառապեր, չզգար ոչինչ՝

Ո՛չ սիրո ցավ և ոչ մրմուռ...

Արցունքի պես անմեղ ու ջինջ

Մնար ընդմիշտ անտես ու լուռ...

Անհաս մնար կարոտներին,

Խոլ տենչերին մնար անհաս,

Չգուրզուրեր իուշերն իմ իիս,

Սիրո հրից մնար անմաս...

Խաղա՞ղ լիներ ու միամիտ,

Մի քիչ լիներ բոլորի պես.

Չծիծաղե՞ր արցունքաշիթ,

Չհառաչե՞ր արևակեզ...

Որ թե մարդիկ գոնե դույզն-ինչ

Հասկանային նրան կյանքում,

Որ հաշտվեր նա ինձ հետ քիչ-քիչ,

Որ չխոկար այսպես անքուն...

Մթնշաղի թևը քնքուշ

Շոյեր հոգիս թեթև-թեթև,

Սիրտն իմ մի պահ քներ մո՛ւշ-մո՛ւշ՝

Որպես մանկիկ հոգնած ու ինւ...

ԲԱԺԱՆՈՒՄ

Մենք բաժանվեցինք այնքան արագ,

Մենք բաժանվեցինք այնքան հանկարծ,

Օր չհասցրեց սերդ առվակ

Միանալ սիրո ծովին իմ բաց...

ՉՉուզեցիր հոգուս դուռը բախել
Ու ճանաչել գեթ տանտիրոջը...
Եվ երբ շուրջը էր շուրջս դաղել,
Որոտաց հոգուս ընդոստ ո՛չը...

Չո՞ւր փորձեցիր դու մի գրոհով
Գրավել սրտիս բերդը կանգուն.
Միտքս է նրան իր կուռ զրահով
Որպես բերդակալ հսկում անքուն...

Լեզու չգտա՞ր դու սրտիս հետ,
Չուզեցի՞ր սիրել հոգիս հպարտ...
Անկարող արդեն դառնալու հետ՝
Մնացիր սիրուս պատերի տակ...

Եվ ո՞վ է տեսել, որ բերդն ինքը
Պաշարի իրեն գրոհողին...
Բայց ես չուզեցի իմ երկինքը
Մոտեցնել, խառնել քո սև հողին...

Մենք բաժանվեցինք այնքան արագ,

Այսքան պարտադիր, այսքան հանկարծ...

... Հիմա իմ բերդի պատերի տակ

Մի հին դրոշ կա՝ անշունչ ընկած...

ԱՅՍ ՓՈՂՈՑՈՒՄ

Այս փողոցում ենք մենք բաժանվել,

Այս մայթի վրա, այս ծառի տակ...

Հուշերիս գորգից կարմիր մի թել

Այստեղ է ձգվում՝ որպես երակ:

Եվ ինձ է ձգում փողոցն այս հին,

Ինձ է գրավում մայթն այս անշուք,

Մեր անխոս վկան՝ տարեց կաղնին,

Ոինձ է միշտ կանչում գաղտնաշշուկ:

Եվ իմ քայլերը, ինձնից անկախ,

Առաջնորդում են ինձ միշտ այստեղ.

Անցնում եմ տիտր, գլուխս կախ,
Փողոցն է դառնում ինձ համար նեղ

Սիրտս սեղմվում, լալիս է լուռ,
Փարվում ամեն մի շենք ու քարի...
Արցունքիս ճամփին՝ աչքս զոյ դուռ,
Իսկ սիրտս՝ նման մեծ ամբարի...

Ու թվում է ինձ ցավիս բոցում,
Թե մի բան եմ ես կորցրել շատ թանկ,
Որ պիտի գտնեմ այս փողոցում,
Այս մայթի վրա, այս ծառի տակ...

ԻՆՉՊԵ՞Ս ԻՄԱՆԱՍ

Մեր բաժանումից շատ ամիսներ անց
<անդիպեցինք մենք մի օր պատահմամբ.
Դու ինձ ժպտացիր լուռ ու անթափանց՝
Պատել եր դեմքդ մի մռայլ, մութ ամպ...

Ձեռքդ անվստահ մեկնեցիր դու ինձ,
(Որպես հաշտությո՞ւն կամ դաշի՞նք մի նոր...),
Աչքերիդ բոցում՝ անթաքուց թախիծ,
Այնպե՞ս տիրական, քեզ այնպե՞ս սովոր...

Նորահայտ մի դող փարվել եր ձեռքիդ,
(Վա՞խն եր, թե ձեռքդ կմնա օդում...),

Թվաց, թե ափս լուր դիպավ վերքիդ.

Ցավից ինչ-որ բան փլվեց իմ հոգում...

Ա՞յս, այսպես ջերմ էր ձեռքդ ինձ մեկնած՝

Անարատ, անկեղծ արցունքի նման...

Ոիսկ սիրտդ, սիրտդ՝ հողմերից բեկված,

Զե՞րմ է, թե՞ սառը... ինչպե՞ս իմանամ...

ՀԻՄԱ

Կծաղկի սիրուս վայրը,

Եթե հեռվից գամ ես հիմա,

Կողբան քարն ու ժայռը,

Եթե ցավից լամ ես հիմա...

Նոր սերս թանձրացել ե,

Բայց չեմ զգում համ ես հիմա.

Հին սերս քաղցրացել ե...

Գլխիս ի՞նչ քար տամ ես հիմա...

ԻՄ ԶԱՀԵԼ ՀԱՍԱԿ

Հեյ-վա՛խ, իմ ջահե՛լ հասակ,

Ո՞ւ է քո ծաղկուն գարունը...

Հեռվում են թագ ու պսակ.

Գինի էր ալ իմ արյունը...

Զու չածեց հավքը սիրու,

Ե՛լ ի՞նչ ճուտ... հույս մարում է...

Կհասնեմ մինչև Սիրիու.

Կզունե՞մ սիրու ավյունը...

ՈՍԿԵ ԱՇՈՒՆ Է

Հայաստանիս բարկ ամառն էլ անցավ,

Ժամանեց շուքով ոսկե աշունը.

Տոթակեզ շոգը քաշվեց զով անձավ...

Սիրու սրտերից ընտրեց հասունը...

Ոսկե աշուն է և սիրող մի սիրտ...

Եվ ոսկե՝ մի սիրտ՝ ոսկելար տավիդ,

Սիրո իրեշտակն՝ աչքերով հակինք,

Երգով տանում է ինձ մի լուս շավիդ...

ՈՍիրո աշուն Ե՝ ոսկե աշուն Ե.

Ոսկի Ե հալում թույրերով ոսկի...

Եվ ոսկու տենդը սիրտս քաշում Ե,

Ինձ նվաճում Ե՝ առանց մի խոսքի...

Շուրջս փուզել Ե ոսկե ծիրանին

Եվ ոտքերիս տակ դարձել պատվո գորգ...

Սրտիս տիրել Ե Աստծո կիրակին,

Աշնան սյուզի հետ դարձել Ե աղոթք...

Ոսկե աշուն Ե և ոսկե մի սիրտ,

Ոսկե աղոթք Ե, ոսկե երազանք...

Ոսկե երգեր են, ոսկեգիր մի գիրք,

Ոսկե ճանապարհ և ոսկե մի կյանք...

ԾԻ՛Վ-ԾԻ՛Վ...

ԾԻ՛Վ-ԾԻ՛Վով բացվեց լույսը.

Ինձ կյանքն իր ողջույնն Ե տալիս,

Լույսի հետ ծաղկեց հույսը.

Հավատն Ե դանդաղ հետ գալիս...

Կրակվեց հոգիս ցաված.

Չեմ փարվում Ե՛լ ես տաք շալիս,

Սիրո դեմ իմ սիրտն Ե բաց.

«Ծի՛վ-ծի՛վ» Ե երգում, չի՛ լալիս...

ԳԱՐՈՒՆ ԱՇԽԱՏ ՍՐՏՈՒՄ

Գծանկար

Ե

գծերով

Համարձակ

Ամենուր՝ խշրտուն ոսկի խաշամ,

Որ թախծի խյուսով Ե հողը պատում...

Ծառերի մատներից՝ պաղ ու ոսկրոտ,

Մշուշե մի քող Ե կախվել ծվատ.

անտառն

չոր

ու

աշխան՝

հատու.

Շիշաշա՞մն է հրկիզվել ծառերի մոտ,

Այդ նրա բիլ ծո՞ւխն է նվում վհատ...

Կաթում են տերևներն, ահա՝, մեկ-մեկ,

Տանձերի պես վայրաճ՝ արդեն հասուն...

... Իմ առջև հառնում է ջահել ու մերկ

Գարունիկ աղջիկը, ո՞նց է նազում...

Ծողում է, դալարում, ճկվում ոնց ուռ՝

Տրված երգ-գեփյուրի շոգ գգվանքին,

Աչքերից աստղեր են թափվում բուժ-բուժ,

Պատրաստ է հարսնանալ ու դառնալ կին...

Եվ ես ել գարուն եմ գարնան գրկում,

Սարյակի խենթ ճիչ եմ, նոր շյուղ դողդոջ...

Իմ սիրտը, որ երգ է, հույսեր քրքում,

Ծով խինդից պայթում է որպես բողբոջ...

Իսկ հիմա աշունն է խոր ու տամուկ

Չուր փորձում իմ սրտին նշան բռնել...

Երբ այնտեղ գարուն է, սիրո խարույկ,

Երբ այնտեղ հասնում են հույսի նռներ...

Մինչդեռ մի կաչաղակ քինով անձայն
Նստել է իր բնում՝ կծող ցրտին
Չալ պոչը դուրս հանած՝ հանց հրացան,
Նշան է բռնել, տե՛ս, աշխան սրտին...

Ի՞ՆՉ ԿԲԵՐԻ

Կաթևահունց երկինք, պաղ օդ.
Տեսնես՝ ի՞նչ օրը կբերի,
Հարսնացող ծառեր, խաս խոտ.
Ի՞նչ նոր երգ լորը կբերի...
Ծաղկավառ շոր ու ծիծաղ.
Ի՞նչ նոր սեր շորը կբերի,

Ոնոր երազանքներ, նոր տաղ.

Ի՞նչ լավ բան նորը կբերի...

ՃԱՍՓԻՆ ԵՍ

ճամփին ես, դեռ չես հասել.

Իմ աչքն էլ գալուդ ճամփին Ե...

Սիրտս ինձ պատուհասել,

Հիմա կարոտիս թամբին Ե...

Երբ դեպի վեր Է սուլում՝

Աստծուն ու արև-ամպինն Ե,

Երբ վարում երգ Է սուլում՝

Իր պես կրակված շամբին Ե...

ԽԱՉԵԼՈՒԹՅՈՒՆ

Չարչարանաց գիշերս մութ

Մոտենում Է լուսաբացին.

Պսպղում Է սառն ու անգութ

Լուսինն՝ ինչպես սրած կացին...

Գունատվում Է խավարն ահից

Եվ ընկրկում պաղ լույսի դեմ,

Զայն Է գալիս երկնի գահից.

Ո՞վ Է ծերուկն այն դժնադեմ...

Վառ աստղերը՝ գամեր փայլուն,

Խաչել են ինձ իմ կարոտին.

Օրս երկինք Է համբառնում՝

Կապած հույսի շքեղ գոտին...

Կասկածն ինչո՞ւ մտնի դարան,

Անլուս սիրտն Է դատարկ խեցի.

Ինձ գողգոթա ինքս տարա

Եվ կամովին ես խաչվեցի...

ՈԵՎ փրկեցի հավատն իմ լուս

Ու սերը մեր անպարազիծ...

Զեզ մոտ թռավ հոգին իմ կուս.

Պատաճքը դու հանիր հագից...

ԾԱՂԻԿՆԵՐ

Ծաղիկնե՛ր, ընծա՛ կապուտ,

Ինձ ջերմ ժպտում եք, սեր բուրում...

Բանուգործ թողած անփույթ՝

Զեզ հետ խոսում եմ, համբուրում...

Դուք՝ սիրո առհավատչյա,

Սիրտս այրում եք ձեր բույրում.

Դուք՝ կապուտ, նա՝ հրաշյա...

Զեզնով նրա՞ն եմ գուրգուրում...

ՎԵՐԱԴԱՐՁ

Նորից բացվեց դուռը,

Նորից ինձ մոտ եկար.

Ոստնեց սրտիս հուրը

Ու մորմոքեց երկար...

Նորից ժպտացիր ինձ,

Պարզեցիր քո ձեռքը.

Ա՞յս, խլոտաց նորից

Արյանս տաք եռքը...

Նորից աչքերիս մեջ

Նայեցիր դու երկար...

Բայց քո աստղը անշեշ,

Ավա՞ղ, արդեն չկար...

ԿՐԱԿ ԵՎ ՄՈԽԻՐ

Նստել ենք մենք իրար դիմաց՝

ՈՄԵԶՄԵԴ դրած հուշերը հին.

Բավական է միայն մի կայծ,

Որ բռնկվի հուրն այն նախկին...

Որ մոլեգնի հրդեհն այն խոլ,

Որ մոխրացնի մեզ իր բոցում...

Նայում ե